# Advent - Tercer diumenge

Per Administrador el dg., 11/12/2016 - 09:00

Is 35,1-6a.10
Jm 5,7-10
Mt 11,2-11

**1 Si esperem és per)què no vivim la plenitud**En aquest temps d'Advent, temps d'espera, les lectures ens parlen avui de l'esperança, la paciència, l'atenció. I aquesta espera no l'hem de pensar com quelcom a fer 'en abstracte', és a dir, com una simple idea o concepte general, sinó encarnada en la mateixa realitat que viu cadascú de nosaltres. Si s'espera, és perquè no es viu la plenitud del que el cor desitja.

I això ens ho recorden les tres lectures, que parteixen d'un gran realisme davant un món i tantes vides tristes i ferides.

Així, Isaïes comença amb una imatge ben plàstica: el punt de partida és "la terra eixuta i el desert"... La segona, la carta de Jaume, parteix d'una imatge més vivencial: "tingueu paciència, germans, fins que vingui el Senyor". Parla des d'aquesta vivència de qui necessita paciència perquè la situació que viu és dura, difícil de suportar... I finalment, l'Evangeli ens presenta una altra situació d'espera des de la foscor, la sequedat i el dolor: "en aquell temps, Joan, que era a la presó"...

D'aquesta manera, les lectures comencen per situacions ben reals, d'una espera que es fa angoixada perquè vivim amb tot el seu dramatisme la limitació de la realitat, el pes de la vida que no sempre és fàcil de portar...

Ens podem preguntar, així, abans de continuar, quina és la situació que vivim, cadascú de nosaltres, que ens impulsa a mirar el Senyor i esperar, esperar, esperar... I ho podem fer posant tot el realisme i la concreció possible en la meva vida, en el món concret que conec.

**2) Aprendre a mirar amb esperança**
Si, com dèiem, les tres lectures miren el món i la vida amb un realisme desgarrador, les tres, cadascuna a la seva manera, ens conviden, malgrat tot, a l'esperança.

En la primera, se'ns diu: "són ells els qui *veuran* la glòria del Senyor". I la segona: "*mireu*, com el pagès espera els fruits preciosos de la terra"... Hi ha una invitació a obrir els ulls, els ulls de l'esperança. Uns ulls que aprenen de les esperes de la vida, com l'espera del pagès, l'espera del mestre, de la mare o el pare, l'espera de l'educador que treballa per un futur millor per aquella persona...

I aquestes dues lectures, la d'Isaïes i la de sant Jaume, ens recorden que hi ha dos tipus de mirada esperançada:

- La mirada que veu allò a què està cridada la realitat, que veu les potencialitats, les possibilitats que hi ha en la realitat, en cada persona... Un místic del s. XX deia, en una carta d'acompanyament espiritual: "Jesús no us estima pel bé que feu, ni per les vostres qualitats, sinó per tot allò que vol posar en vosaltres, per tot allò que vol fer en vosaltres i a través de vosaltres".
- I també hi ha una mirada que contempla tantes situacions d'espera, d'esperança, que hi ha en el món, per aprendre d'elles. Una mirada que aprèn de la pròpia vida que, en realitat, la nostra vida està teixida de multitud d'esperes, de paciències, d'esperances.

**3) I també, una mirada atenta als signes del Regne**
Hi ha, però, una tercera mirada, més subtil, més difícil, que necessita una gran atenció. És la mirada que ensenya Jesús, a l'evangeli d'avui. La mirada que sap veure i 'detectar' els signes del Regne de Déu, les manifestacions, aquí i allà, d'una presència de Déu que no ha d'arribar en el futur, simplement, sinó que ja està actuant i present.

Per això Jesús diu, com cofoi, com content del que està passant: "aneu a anunciar a Joan el que *veieu* i el que heu sentit dir: els cecs hi veuen, els invàlids caminen, els leprosos queden purs, els sords hi senten, els morts ressusciten, els desvalguts senten l'anunci de la Bona Nova"... Jesús sap veure tantes situacions on cecs de cor hi veuen; on persones paralitzades pel seu pecat, pel seu orgull, per la seva insolidaritat, caminen; on els leprosos, els rebutjats, els considerats impurs, els descartats, queden reintegrats en una societat que els acull...

Avui potser Jesús ens convida, a cadascú de nosaltres, a obrir els nostres ulls de l'esperança, per veure també aquests signes del Regne i de l'acció de Déu avui, amb la vivesa que Jesús, ple de joia, anuncia. Que no resulti que ens falta l'esperança perquè no sabem obrir els ulls del cor a aquestes tres mirades:

- La mirada de qui sap veure les potencialitats que Déu ha posat abundosament en les persones i la realitat
- La mirada de qui sap veure i compartir la multitud de petites esperes i esperances que l'amor sembra en tantes persones i situacions del nostre món

- La mirada que, com la de Jesús, sap veure els signes, sovint poc espectaculars i no evidents però vigorosos, de l'acció de Déu ja en el nostre món, donant vida en situacions tan diverses.

Potser aquests dies, quan Jesús ens demani: "què vols que et faci?", li hem de respondre com va fer el cec Bartimeu: "Senyor, que hi vegi!".

Senyor, que hi vegi... per viure amarat en la teva esperança.

ETIQUETES
ESPERA MIRADA